

ΡΩΜΙΚΕΣ

ΒΗΜΕΡΙΕΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια δύο κι' έννιακόσα
και χαρά 'στον πούχει γρόσα.

Δέκατον κι' έβδομον μετρούντες χρόνον
'στην γήν έδρεύομεν τών Παρθενώνων.

Τών όρων μας μεταβολή, ενδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί—άπ'εύθείας πρὸς έμέ.
Συνδρομή γιά κάθε χρόνο—ό κτ ὡ φρ ά γ κα ε ί ναι μ ό ν ο .
Γιά τά ξένα όμως μέρη—δ έ κ α φ ρ ά γ κα και 'σ τ δ χ έ ρ ι .

Είς γγῶσιν φέρομεν παντός εὐμούσου Τσελεπή
ὅτι πωλούμεν σώματα «Ρωμηού» ἀνελλιπή
μέ τήν ἀνάλογον τιμήν, κι' ὅποιος ἀπ'έξω θέλει
δέν θά πληρώη δι' αὐτά Ταχυδρομείων τέλη.

Μάρτη του μηνός τριάντα,
Κορδονάραγα νταγιάντα.

Ἐπιτακόσα πενήντα κι' ὀκτώ,
χάσκουν γάροι με στόμ' ἀνοικτό.

Φαδουλῆς και Περικλέους,
ὁ καθένας νέτος ὀκέτος.

Ποῦ ρεμούλας κι' ἀνταρσίας 'φεγγυόβλησαν πυρσοί,
κανονικαίς ἰδέχθης τόσαις δίχως μιά νά ρίξης σύ.

Φ. Πῆγα ποῦ λές 'στην Ἐθνική,
τήν Τράπεζα τούτέστι,
κι' ἀντάμωσα πολλούς ἐκεῖ
κι' ἦταν και μία ζέστη.

Χαίρε, Τράπεζα τοῦ κράτους,
ποῦ σέ χρόνους ἐπαράτους
ἔφερες γλυκαίς μπουνάτσαις,
και πρωτόβγαλες συχνάτσαις
γιά μεγάλη συμφορά
κάθε ρέκτη ρουκαζά.

Δός του μακρύς ραδιγκόταις και 'ψηλά καπέλα μόνον...
'πανηγυρίζε τήν δράσιν μετρητῶν ἑξήντα χροῶν,
κι' ὁ Διοικητής τριάντα, τῶν ἑξήντα τὸ μισό,
κι' ἔτρεξαν προσκεκλημένοι και λεροσοι περισσό.

Ὁ Γεώργιος ὁ Σταύρου πρῶτος ὁ ἔκτισ' ἔδω πέρα
νάσαι φάρος ψωραλιῶν, νάσαι τοκιστῶν φοβέρα.
Κι' ἐν τοῦ γένους μας τήν πίστιν οἱ προπάτορες ἐκείνου
τήν ἐδραίωσαν με πάλα, γκαταγάνι και τρομπόνι,
μά κι' ὁ Σταύρου με τοὺς ἄλλους ἐκραταίω' ἐν εἰρήνῃ
τοῦ παρὰ τήν νέαν πίστιν, πούναι πάρα πίστις μόνη.

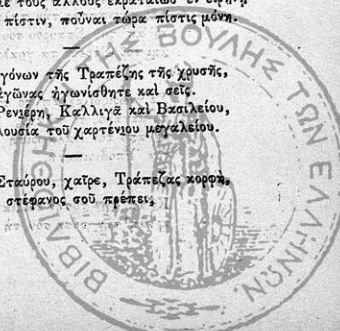
Ἄπ' τὰ κόκκλα βγαλμένη
τῶν Ἑλλήνων τὰ γερὰ
και ὅσν πρὶν καρδαμωμένη
χαίρε, Μούσα τοῦ παρὰ.

Χαίρετε, σκιαί προγόνων τῆς Τραπέζης τῆς χρυσῆς,
ποῦ τῆς πίστewς ἀγῶνας ἠγωνίσθητε και ἀστῆ.
Χαίρε, Κεχαγιζά, Ρενιέρη, Κελλιγζά και Βασιλείου,
χαίρε, Τράπεζα πλουσία τοῦ χαρτένιου μεγαλείου.

Μέ τὰ χρόνια 'προχωροῦσες
κι' ἔστακπαρίζεις χαρτί,
κι' ἕναν Στρέιτ 'καρτερούσες
γιά νά κάνης τή γιορτά.

Χαίρε, μακαρίτη Σταύρου, χαίρε, Τράπεζας κορρά,
δός, στέφανος σου πρεπει.

Εἰς τὸ μέρος ὅπου στέκει ἦσαν τὰ παλιὰ κανόνια,
και σέ παρασμένα χρόνια,

και χαρά 'στον όπου βλέπει
τὴν ἄραξ σου μορφή.

Χαίρε, Τράπεζα βροχεῖα,
ἐλαφρῶν περηγοριᾶ
Σὺ τῆς κάσας σου γεμίσεις
μὲ φλουρί μακλακτένιο,
καὶ τὸν κόσμο τὸν δανείζεις
μ' ἔναν τόκο τιποτένιο.

Ἐσὺ σώζεις μὲς 'στὴ μπόρα
τοὺς πτωχοὺς, τοὺς κουρελῆδες,
βγάξεις καὶ λαχειοφόρα
νὰ τὰ πέρουν παραλῆδες.

Χαίρε, ποὺ σὲ κικιμάρουν
γὰρ τῆς τόσας σου θυσίας,
κί' ὅσα σπῆτιξ δὲν πληρῶνουν
βγαίνουν 'στῆς δημοπρασίας.

Χαίρε, πρῶτε κολοσσέ,
ποὺ πολλὰ χρωστεῖ πρὸς σέ
τό πουγγί τῆς Κουρελοῦς,
ποὺ χρωστεῖ τῆς Μιχαλοῦς.

Χαίρε σὺ, ποὺ κιννίζεις
τὸ συναλλαγμὰ, τὸ φράγκο,
χαίρε σὺ, ποὺ μηδενίζεις
κιβένος μουφλοῖξη πάγκο.

Χαίρε, δύναις, ἀξία,
χαίρε, ποίσις πεζῶν,
ἀγκυρά μιν, Γαλαξία,
Τράπεζα τῶν Τραπεζῶν.

Χαίρε, πίστις μιν ἀγῆρας,
χαίρε, μετοχὴ μὲ κῆρας,
ποὺ 'στῆς μπόρας τῆς μεγάλας
δὲν ξεπέφτεις σὺν τῆς ἀλλας.

Εὐτυχίας σπῶρο σπέρνεις
μὲς 'τὸ γαλί μιν αὐτό,
κί' εἶναι κίρμα ποὺ δὲν πέρνεις
εἴκοσι τοῖς ἑκάτῳ.

Σὲ γνωρίζω κί' ἀπ' τὴν κόψι
τῆς συγνάτσας τὴν παλῆα,
κί' ἀπ' τοῦ Σκαῦρου σου τὴν ὄψι
καὶ τοῦ Στρέιτ τὰ γαλαξία.

Σὲ γνωρίζω κί' ἀπ' τὸ σπῆτι
τὸ μέγλο, τὸ πλατύ,
κί' ἀπὸ τὸν Βακχωρίτη
τὸν Ἰποδιοικητή.

Κί' ἀπ' τὴν τῶσιν εὐεξία
κί' ἀπ' τὴν τῶση σου τὴ δρᾶσι,

κί' ἀπ' αὐτὸν τὸν Εὐτάξι,
ἀδελφὸ τοῦ κῆρ Θανάση.

Κί' ἀπ' τῆς φέτας σου τὸ κάξο
κί' ἀπὸ τοῦ μακοκτόρους,
κί' ἀπ' τὸν Χρηστο τὸν Βουρναῖο
καὶ τοὺς ἄλλους δορυφόρους.

Σὲ γνωρίζω κί' ἀπὸ τούτους,
ἔπου μὲ τὸ στόμα χάσκα
περιμένουν νάβρουν πλούτους
μὲς 'στῆς ψώρας τὴν Ἀλάσκα.

Σὺ, ποὺ λάμπεις τῶρα ἔμπρὸς μου,
καὶ τὸ δόλλιο Κεντρικό,
εἰσθε τῶναιρο τοῦ κόμου,
ποὺ δὲν ἔχει ριζικό.

Σεὶ τὰ δύο μας τεμένη,
καὶ καθένος περιμένει
πότε θλῆθῃ μὴ φορᾶ,
ποὺ δὲν ἔχετε φρουρά.

Χαίρε, Στρέιτ Τραπεζίτη καὶ 'στὰ νοῦμερα δεινέ,
χαίρε, Στῆρανε τρανέ,
ποὺ κυτῶ τὴν ζωγαροκὰ σου μὲς 'στὴν καθ' ἑρμεριδα...
δέου κί' ἀπ' ἐμὲ στεφάνι,
μὴ δὲν ξέρω πῶς σου 'φάνη
νὰ γιορτάσης τῆς Τραπεζῆς ἐξηκονταετηριδα.

"Ὅμως σούφετε καλὰ,
δῶρα σούδωσαν πολλὰ,
κάδρα, δισκοὺς καὶ σερβιτιξ... μὴ κί' ὁ Κίξερ ἀκόμα
σούστειλε σταυρὸ, ποὺ κόσμος τὸν κυτᾶ μὲ χάσκα στόμα.

Δῶρα μπόλικα κυτᾶζεις,
ποὺ κοστίζουνε παρᾶ,
κί' ἀπορῶ πῶς δὲν γιορτάζεις
κάθε χρόνο μὴ φορᾶ.

"Ἀχ! ἂν εἰξευρα κί' ἐγὼ, ποὺ γεραίρω τὴν πατρίδα,
ὅτι καί τι μὲ φέρη,
κάθε πέντε μέρας κί' ἐξή
θᾶκων σὺρ μὲ παρὸ ἐξηκονταετηριδα.

Μὲ τὴν Τράπεζ' ἄς πηδοῦμε,
κί' εἴθε ἡγήγορα νὰ δῶμε
τὸν καθένος δικμοκίρη
νὰ τυπώση, νὰ σταμπᾶρη
τὴν ἀπένταρη του γάτσα
'στὴν τρεχοῦμενη συγνάτσα.

Τέτοιξ κί' ἄλλα, Περιλέτο, δίχως νὰ πολυλογῶ,
τοὺς ὀμίληξ κί' ἐγὼ,
κί' ἔβλεπα κατὰ σιτάδας τῆς Τραπεζῆς τὸ χρεπτι,
καὶ 'ποθοῦσα νὰ τὸ κύψω νὰ τὸ κάνω κομρετι.

Χάμλετ κι' Όθελία
κάνουν όμιλία.

Γιὰ τῆς Τραπέζης τὴ γιορτὴ δὲν ξέρεις πὼς ἐχάρηκα,
καὶ τραγαμέντα ἔβγαλαν δίσκοι μ' ἑκατοστάρια,
καὶ τότε ἔχημηξε πού λές προσκεκλημένον σπείρα,
κι' ἐγὼ τοὺς ἀρπάζ' ἀρεκέτᾶ,
καὶ πάρε μουλεγαν κι' αὐτᾶ,
κι' ἐγὼ τοὺς ἔλεγα μεροὶ κι' εὐχαριστῶ σας, πῆρα.»

Γαρίδες ἔγιναν πολλῶν τὰ μάτιχα τὰ λιμάρια,
καὶ νέους δίσκους ἔβγαλαν ὅλο πεντακοστάρια,
κι' οἱ αερίτοροὶ μουλεγαν ἀπάρτε καὶ γιὰ τὸ σπῆτι,
ὅμως ἐγὼ δὲν ἔπερα καὶ τοὺς βκατοβᾶ μῦτη.

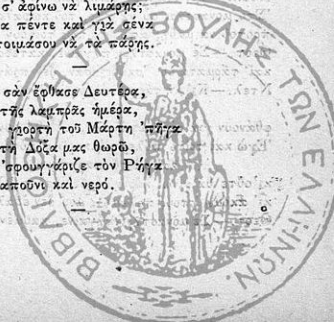
Ἰμνήθησαν τὰ τρώπια κι' αἱ τῶν προγόνων ὀθῆαι,
καὶ πρῶτος δίσκος ἔβγαλε
μὲ κάτι χιλιόδραχμα φρεσκοσιδερωμένα,
κι' ἐγὼ γιὰ δαίγμα ἔβλησα νὰ πάρω μολὶς ἔνα.

Κι' ἔλεγα τὰ χαρτίτ' ἀπὸ χερί κι' ὀλοένα τᾶπαιζα,
κι' ἐχαίρετῆσα τὸν Στρεῖτ καὶ τὴν πρῶτὴ Τραπέζα.

Μὰ κι' ἀπέψω ἴσῃν πλατεῖα μὲς ἴσῃν ντάλα μεσομέρι
πλήθος ἔχασσε κι' ἀσιέρι,
κι' ἔκαμαρῶνε τὴ φέστα
μὲς ἴσῃν φλο, μὲς ἴσῃν ζῆστα,
κι' ἐπέριμενε τὸν Στρεῖτ ἴσῃν μπαλιόνι νὰ προβάλη
καὶ συχνάταξιν νὰ τοῦ ριζή τροφανταῖς μὲ τὸ τσουβάλι.

Π.— Μὰ δὲν πῆρες καὶ γιὰ μ'ένα,
ποῦ σ' ἀρίνα νὰ λιμάρῃ;
Φ.— Πῆρα πέντε καὶ γιὰ ἑνᾶ
κι' ἔτοιμάσου νὰ τὰ πάρῃ.

Καὶ σὺν ἔφθικε Δευτέρω,
τελετῆς λαμπρᾶς ἡμέρα,
ἴσῃν φροσὴ τοῦ Μάρτη πῆρα
καὶ τῆ Δόξᾳ μακ θωρῶ,
ποῦ ἔβρουγγιζοῖ τὸν Ρίτζα
μὲ σαπῶνε καὶ νερῶ.

Και τὸ ἄγλαν τὴ σκόνη, ποὺ τὸ σκέπαζε τὰ μάτια,
γὰ νὰ δῆ ξανὰ τῆς φέστας, τῆς κββαλλοῦρας τῆς
τῆ σπῆλιξ, τοὺς σπιρουάντους,
καὶ τοὺς ῥήτορας τοῦ κράτους,
ποὺ δὲν παύουν νὰ μὲς λένε τῆς παλιᾶς τῆς ἀναγούλας,
τῆς γνωστῆς καὶ πρὸ Χριστοῦ,
γὰ τοὺς δούλους ἀδελφούς μας, καὶ πρὸ πάντων γὰ τῆς
τοῦ σπαλάτου τοῦ γνωστοῦ. [δουλαίς

Ὁ Δόξα σὺ μὲ τὸ φτερό,
Δόξα μὲ τὸ σπιροῦνι,
ἴπες μου ποὺ ἄρῃκες τὸ νερό,
ποὺ ἄρῃκες τὸ σπυροῦνι;

Μὴν τὰ ῥωτᾶς, κύρ Φασουλῆ,
γὰ αὐτὸ μ' ἐρώτησαν πολλοί.

Κάνα τὸ δάκρυ μου νερό, τὸ δάκρυ μου αἰσποῦνι...
καὶ τώρα πῆμε ἴσῃ Βουλῆ ν' ἀκούσαμε τὸν Δούνη.

Π. — Στρώσε λοιπὸν τὴ ράχη σου γὰ νὰ τῆς φῆς, ψωρίτη,
ποὺ θέλεις νὰ γενῆς καὶ σὺ μοντέλο Τραπεζίτη.

Ὁ γέρο Στρατηλάτης
κι' ὁ Κόντης ὁ Κορδαῖος.

Θεοτ. — Σὲ μοναστήρι πῆγαινε...

Ντελ. — Μὴ μοῦ τὸ λὲς ἐμένα,
κι' ἂν ἤμουν νεώτερος, βελκίως σὺν καὶ σὲν
εἰς τοὺς χοροὺς θὰ πῆγαμε τὸν μετμηρισμένον
μὲ φρεκ νεοκομμένον,
καὶ τῆς στιγμῆς λουστρίνι,
καὶ ὄξμου φουγυρίνι.

Θεοτ. — Σὲ μοναστήρι πῆγαινε...

Ντελ. — Τὰ λόγια σου μὴ χάνης,
κι' ἐγὼμ' ἐκείνος ὁ νταῆς καὶ λιγερός τοσπάνης,
ποῦνε τὰ γίλια πρόβατα, τὰ πεντακόσια γίδια,
κι' ἐπαίξ μες ἴσῃ γέριου τὸν κωφετὰ λεπιδίξ.

Θεοτ. — Σὲ μοναστήρι πῆγαινε, καὶ τώρα, μὲ τὸν Ἄγιο,
δὲν ἔχεις πᾶν κουργίξ,

Ντελ. — Σὺν τὴν λαμπάδα στέκομαι καὶ μοῦ βροστοῦν τὰ
καὶ ὁ ὄποια μ'ἔδω κερύσκα, [κότσα,
ἀφηνάξουν τῆλοξ, κλωστοῦν τὰ χαλινάριξ,
καὶ θρωματίζουιν κάγια καὶ σπάζουιν φανάρξ,
κι' ἀρούς περὶ τὸ στόμα των, σπιδοβολεὶ τὸ μάτι,
σὺν νὰ γνωρίζουιν πὺς τραβοῦν τὸν γέρο Στρατηλάτη.

Θεοτ. — Σὲ μοναστήρι πῆγαινε χωρὶς κερὶ νὰ χάνης.

Ντελ. — Τὸν Χάμλετ σὲ παρακλῆδ' ὁ ἐμένα μὴν τὸν κόνης.

Ἰσὺ μοναστήρι σὺ νὰ πῆς, τοῦ κωρλαλοῦ τζήρι,

προτοῦ νὰ μάθης ἀπὸ μὲ πὺς τρέβου τὸ πιπέρι.

Θεοτ. — Σὲ μοναστήρι πῆγαινε, κειθίβασε τιντίζ,

καὶ τάρκατὰ σου σκουρίσκαν, δὲν πᾶνουνε φωτιξ.

Ντελ. — Κι' ἂν τάρκατὰ μου σκουρίσκαν, ἀλλὰ καὶ σκου-

ρίσκαμεν [ρισκαμεν
φθάνουιν γιὰ τὸν κωρλαλο, μὲ φθάνουιν καὶ γιὰ σὲν.

Ἐγὼ καὶ τρίτο πόλεμο μ'ἔρω μ' αὐτὰ νὰ κάνω

καὶ μὲ τὸ παραπάνω,

κι' οὔτε θὰ γίνω, κύριε, τοῦ Χάμλετ Ὁρφήξ,

κι' ἀκόμη ἴσους πολέμου μου δὲν ἔβκαλ τελείξ.

Θεοτ. — Σὲ μοναστήρι πῆγαινε, καμμένο μεζαλεῖο.

Ντελ. — Ἐσὺ ν' ἀνοίρης ἔκρηπε χοροδιδασκαλετο.

Θεοτ. — Σὲ μοναστήρι πῆγαινε, καμμένο Θεοδάρκα.

Ντελ. — Ἐσὺ νὰ πῆς αὐθιμερὸν εἰς τὴν Μονὴ Πετράκῃ,

ἀλλὰ κι' ἐκείνον τὸν μουγγό, χωρὶς νὰ τοῦ μιλῆσω,

ἴσῃν Καλασβούταν τὴν Μονὴν σκοπεῖω νὰ τὸν κλεισῶ.

Θεοτ. — Σὲ μοναστήρι πῆγαινε καὶ δὲς μες τὴν εὐχὴ σου.

Ντελ. — Σὺ νὰ γενῆς κελόγερὸς ν' ἀγάσῃς τὴν ψυχὴν σου,

κι' ἀφῆσ' ἐμένα τῆς Βουλῆς τὰ γέμειξ νὰ κρατῶ,

γὰ τοὺς θεσοῦς νὰ μάγωμαι κι' εὐθύνας νὰ ζητῶ.

Σ' ἐμένα μὴν τὰ λὲς αὐτὰ, καὶ δὲς πὺς κωμρόνομαί!

μὲ τὴν παρλάτα τῶν θεσοῦν ἴσῃ βῆμα ζημερόνομαί.

Κομοδῶνται μὲ ρουχαλιτὰ πολλοὶ νεώτεροί μου,

κι' ἐγὼ μονάχος ἀγρυνος δὲν χάνω τὸ μπουρί μου,

βαζῶ φωτιξ ἴσῃ μηχανῆ, ἴσῃ γλωσσο κακοῦλαξ,

κι' εἶμαι ἴσῃ βῆμα τῆς Βουλῆς Ἀυγερινὸς καὶ Πούλαξ.

Εἶδες πὺς σοῦ τὸν ἔκανα κι' ἐκείνον τὸν Στεράνο,

κι' αὐτοῦς, ποὺ σώνει καὶ καλὰ

θέλου σ' ἐμένα—τί μεζαλί!—

νὰ ρίζουιν τὸν πόλεμο, ποῦκακα τοῦ Σουλτάνου.

Κι' ἔπειτα γυροῦεις, Κόντη, νὰ φορέσω κερὶ ράσσο

καὶ τὰ ρέστα τῆς ζωῆς μου μοναχὸς νὰ τὰ περάσω,

μήπως ἔτσι καταφέρῃς ἐναντίον τῶν θεσοῦν

νὰ τοὺς πάρῃς ὡς ἴσῃ Πάσχα τὸν Προῦπολογιμάν.

Ὅμως τοῦτο τὸ λουκοῦμι, κύριε μοι, δὲν τὸ χάδεεις,
καὶ μὴ σφίγγεσαι κι' ἀνάβεεις.

Φαρδομάνικα δὲν βάζω, δὲν σοῦ κάνω τὸ χατήρι...

Θεοτ. — Φιναιλέντε σοῦ φωνάζω πῆγαινε εἰς μοναστήρι
νὰ περᾶσης ἐκεῖ πέρα τῶν Παθῶν τὴν ἐδομάδαξ.

Ντελ. — Τώρα φάινονται πρὸ νεὸς κι' ἐκοῦφα καὶ τὴν σομαδάξ.

Τώρα βρισκομαι μες ἴσ' ἀνόξος τῆς λευκῆς τῆς ἡλικίης

μὲ τὴν χέριν καὶ τὴν δρόσον ἀνθισμένης ἀκκαίξ.

Θεοτ. — Πῆγαινε εἰς μοναστήρι καὶ παρᾶ τὸ Κορδῶνι.

Ντελ. — Ποιός; ἐγὼ εἰς μοναστήρι;... τὸ φρωσὶ καὶ δὲν κω-

ῶναι. [όνει.

Σὺ νὰ πῆς μὲ τὸν μουγγό κι' ὅσους μὲ τοὺς δρόσας πᾶν,

ἐγὼ πᾶω ἴσους χοροὺς νὰ χορῆσω παντεσπάν.

Καλλιφρονά θανή,
ποῦ κόσμος δὲν ποσεί.

Ἐσεὶ τῆς ντόπιας ἀρχοντῆς περήφανα παιδιξ
τὸν Ἀθηνατο κλάφετε μὲ τὴ χρυσὴ καρδίξ,
τὸν ἴσου, τὸν ἄκακο, τὸν ἀγαθὸ Μικελῆ,
ποῦνε καὶ ἴσῃ κεντρίσματα ψυχῆς ἀγόλου μέλι.

Οἱ τίτλοι δὲν τὸν ἠθάμωσαν, μήτε τᾶρχοντολόγιξ,

δὲν ἄνθησαν ἴσῃ γέλιου τοῦ φαρμακωμένου λόγιξ,

καὶ λάτρης τῆς Ἀθῆνας τοῦ τῆς πρώτης, τῆς παλιᾶς,

ἴσῃς κι' αὐτοῦς γιὰ σύμβολο τὸν κλῶνο τῆς ἐλπίξ.

Δὲν δειροστεφανώθηκε μὲ τὴν πολιτικῆ,

μὲ τὴν τιμὴ τοῦ ῥολᾶξ παρθένου καὶ λευκῆ,

κι' ἐκείνης ὅπου σήμερ εἶμαι μονάξ' αὐτὸ

δὲν ἔθειε κι' ἄλλο στόλιμα τοῦ τάρου περᾶτό.